

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

DRUGI ODJEL

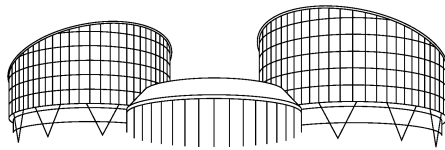
PREDMET MUIĆ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 79653/12)

PRESUDA

STRASBOURG

30. svibnja 2017. godine

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

U predmetu Muić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući u Vijeću u sastavu:

Işıl Karakaş, *predsjednica*,
Julia Laffranque,
Nebojša Vučinić,
Paul Lemmens,
Ksenija Turković,
Jon Fridrik Kjølbro,
Stéphanie Mourou-Vikström, *suci*,

i Stanley Naismith, *Tajnik odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 25. travnja 2017. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena navedenog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 79653/12) protiv Republike Hrvatske kojeg je 27. listopada 2012. godine hrvatski državljani g. Vladimir Muić („podnositelj zahtjeva”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”).

2. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. M. Rođak, odvjetnik iz Zagreba. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj zahtjeva posebice je tvrdio kako je povrijeđeno njegovo pravo na pristup sudu.

4. Dana 8. rujna 2015. godine o zahtjevu je obaviještena Vlada.

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

5. Podnositelj zahtjeva rođen je 1948. godine i živi u Rešetarima.

6. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi:

A. Pozadina predmeta

7. Podnositelj zahtjeva je od 1978. godine bio zaposlen u društvu Z.B. u Zagrebu. Radio je kao vozač u podružnici društva u Novoj Gradiški. Nakon organizacijskih promjena unutar društva primio je obavijest o otkazu 14. veljače 2000. godine. Prema obavijesti, njegov radni odnos prestao je 20. studenog 2000. godine.

B. Prvi upravni postupak radi naknade za nezaposlene

8. Podnositelj zahtjeva je 27. studenog 2000. godine podnio zahtjev Hrvatskom zavodu za zapošljavanje, Područnoj službi Slavonski Brod (dalje u tekstu: „Zavod za zapošljavanje Slavonski Brod”) radi ostvarivanja naknade za nezaposlene.

9. Dana 6. prosinca 2000. godine dodijeljena mu je naknada za nezaposlene u iznosu od 900 hrvatskih kuna (HRK) mjesečno¹ za razdoblje između 21. studenog 2000. godine i 10. srpnja 2013. godine, pod uvjetom da prije isteka tog roka ne nastupi neka od predviđenih osnova za obustavu isplate ili prestanka prava na naknadu. Podnositelj zahtjeva zatim je redovito primao naknadu za nezaposlene do 31. ožujka 2008. godine.

C. Radni spor

10. Dana 29. ožujka 2000. godine podnositelj zahtjeva podnio je tužbu Općinskom sudu u Novoj Gradiški, osporavajući svoj otkaz i tražeći povratak na radno mjesto i naknadu za izgubljenu plaću.

11. Dana 11. siječnja 2001. godine podnositeljev poslodavac podnio je protutužbu i zatražio od suda da odredi 20. studeni 2000. godine kao dan sudskog raskida ugovora o radu. Dana 5. listopada 2005. godine također je zatražio nadoknadu otpremnine koju je podnositelj zahtjeva primio.

12. Dana 23. siječnja 2007. godine Općinski sud u Novoj Gradiški presudio je da je otkaz podnositelju zahtjeva bio nezakonit i da njegov radni odnos nikada nije prestao. Naložio je vraćanje podnositelja zahtjeva na posao i dosudio mu naknadu za izgubljenu plaću. Istodobno je naložio podnositelju zahtjeva vratiti iznos otpremnine koju je primio, a preostali dio poslodavčeve protutužbe odbio.

13. Dana 15. veljače 2008. godine Županijski sud u Slavanskom Brodu preinačio je prvostupanjsku presudu u dijelu u kojem se nalaže vraćanje podnositelja zahtjeva na posao i odlučio da je njegov radni odnos prestao

¹ Otprilike 119 eura (EUR) u to vrijeme.

23. siječnja 2007. godine. Također je dodijelio naknadu štete podnositelju zahtjeva. Presuda je podnositelju zahtjeva dostavljena 5. ožujka 2008. godine.

D. Drugi upravni postupak radi naknade za nezaposlene

14. Podnositelj zahtjeva je Zavodu za zapošljavanje, Područnoj službi u Slavanskom Brodu dana 30. travnja 2008. godine podnio zahtjev za ostvarivanje novčane naknade za nezaposlene za razdoblje nakon 23. siječnja 2007. godine.

15. Zavod za zapošljavanje, Područna služba Slavonski Brod je 2. lipnja 2008. godine odbio podnositeljev zahtjev, utvrdivši da je podnesen izvan roka od dana prestanka radnog odnosa određenog 23. siječnja 2007. godine, kako je previđeno člankom 31. Zakona o posredovanju pri zapošljavanju i pravima za vrijeme nezaposlenosti (dalje u tekstu: Zakon o posredovanju pri zapošljavanju).

16. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu Središnjoj službi Hrvatskog zavoda za zapošljavanje (dalje u tekstu: Središnja služba). Posebice je tvrdio da se rok za podnošenje zahtjeva za ostvarivanje naknade za nezaposlene nije trebao računati od 23. siječnja 2007. godine, s obzirom na to da je sudski raskid ugovora o radu utvrđen tek presudom Županijskog suda u Slavanskom Brodu od 15. veljače 2008. godine.

17. Dana 15. listopada 2008. godine Središnja služba, postupajući kao drugostupanjsko upravno tijelo, odbila je žalbu podnositelja zahtjeva kao neosnovanu i potvrdila odluku Zavoda za zapošljavanje, Područnog ureda Slavonski Brod. Također je primijećeno da je sam podnositelj zahtjeva obavijestio Zavod za zapošljavanje, Područnu službu Slavonski Brod o ishodu radnog spora te je 27. ožujka 2008. godine i 2. travnja 2008. komunicirao s jednim od djelatnika Zavoda. Također je obaviješten o posljedicama presude Županijskog suda u Slavanskom Brodu koji je odredio 23. siječnja 2007. godine kao dan sudskog raskida ugovora o radu.

18. Podnositelj zahtjeva je u upravnoj tužbi tvrdio da je za dan sudskog raskida ugovora o radu saznao tek nakon što je u ožujku 2008. godine primio presudu Županijskog suda u Slavanskom Brodu, te da se rok za podnošenje zahtjeva za ostvarivanje prava na naknadu za nezaposlene trebao računati do toga datuma.

19. Upravni sud Republike Hrvatske je 20. siječnja 2011. godine odbio upravnu tužbu podnositelja zahtjeva i potvrdio odluke upravnih tijela.

20. Ustavni sud Republike Hrvatske odbacio je naknadnu ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva 4. travnja 2012. godine. Rješenje je dostavljeno punomoćniku podnositelja zahtjeva 9. svibnja 2012. godine.

E. Upravni postupak radi povrata naknade za nezaposlene

21. Zavod za zapošljavanje, Područna služba Slavonski Brod je 21. studenog 2008. godine utvrdio da podnositelj zahtjeva nije trebao primati naknadu za nezaposlene od 21. studenoga 2000. godine do 31. ožujka 2008. godine. S obzirom da je podnositelj zahtjeva već nadoknadio dio nepropisno primljenog iznosa, naložio mu je da preostali dio nadoknadi u roku od 15 dana od primitka predmetne odluke.

22. Središnja služba je 16. srpnja 2013. godine potvrdila odluku Zavoda za zapošljavanje Slavonski Brod, osim u dijelu koji se odnosi na početak tijeka roka za povrat novca od strane podnositelja zahtjeva. Posebice mu je naložila da nadoknadi sredstva u roku od 15 dana od primitka naknade za izgubljeni plaću.

23. Upravni sud u Osijeku je 12. rujna 2014. godine odbio upravnu tužbu podnositelja zahtjeva i potvrdio odluke upravnih tijela. Utvrdio je da podnositelj zahtjeva, prema odlukama građanskih sudova u radnom sporu, nije imao pravo na naknadu za nezaposlene za razdoblje do 23. siječnja 2007. godine. Nadalje je utvrdio da je njegov zahtjev za ostvarivanje naknade za nezaposlene za razdoblje nakon toga dana, već bio odbijen u drugom postupku.

24. Ustavni sud Republike Hrvatske odbacio je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva 17. srpnja 2015. godine.

F. Upravni postupak radi ostvarenja prava na prijevremenu starosnu mirovinu

25. U lipnju 2008. godine podnositelj zahtjeva podnio je zahtjev Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje (dalje u tekstu: Zavod) radi ostvarenja prava na prijevremenu starosnu mirovinu.

26. Dana 18. kolovoza 2008. godine Zavod mu je priznao pravo na prijevremenu starosnu mirovinu u iznosu od 1.890,53 HRK mjesečno² od 11. srpnja 2008. godine. Podnositelj zahtjeva od tada prima takvu mirovinu.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

A. Zakon o posredovanju pri zapošljavanju i pravima za vrijeme nezaposlenosti

27. Mjerodavne odredbe Zakona o posredovanju pri zapošljavanju i pravima za vrijeme nezaposlenosti („Narodne novine” br. 32/02, 86/02, 114/03 i 151/03) koje su bile na snazi u mjerodavnom razdoblju, propisivale su kako slijedi:

²Otpriblike 261 EUR u to vrijeme.

Članak 31.

„(1) Pravo na novčanu naknadu stječe nezaposlena osoba ako se prijavi Zavodu i podnese zahtjev u roku od 30 dana od dana prestanka radnog odnosa, prestanka bolovanja, odnosno porodnog dopusta nakon prestanka radnog odnosa.

(2) Nezaposlena osoba koja iz opravdanog razloga propusti rok za prijavu iz stavka 1. ovoga članka, može se prijaviti i podnijeti zahtjev Zavodu u roku od 8 dana od dana prestanka razloga koji je prouzročio propuštanje roka, a najkasnije 60 dana od propuštanja roka iz stavka 1. ovoga članka.”

Članak 54.

„Nezaposlena osoba koja ostvaruje prava utvrđena ovim Zakonom i propisima donesenim na temelju ovoga Zakona dužna je u roku od 15 dana prijaviti Zavodu svaku okolnost koja utječe na promjenu ili prestanak prava.”

B. Zakon o radu

28. Mjerodavne odredbe Zakona o radu („Narodne novine” br. 38/95, 54/95 i 65/95) koje su bile na snazi u mjerodavnom razdoblju, propisivale su kako slijedi:

Sudski raskid ugovora o radu**Članak 116.**

„(1) Ako sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, sud će na zahtjev radnika odrediti dan prestanka radnog odnosa i dosuditi mu naknadu štete...”

(2) Odluku iz stavka 1. ovoga članka sud može donijeti i na zahtjev poslodavca ako postoje okolnosti koje opravdano ukazuju da nastavak radnog odnosa, uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih stranaka, nije moguć.

(3) Poslodavac i radnik mogu zahtjev za prestanak ugovora o radu na način iz stavka 1. i 2. ovoga članka podnijeti do okončanja glavne rasprave pred sudom prvog stupnja.”

C. Sudska praksa Upravnog suda Republike Hrvatske

29. Vlada se pozvala na predmete br. Us-13087/2007-4 od 17. ožujka 2010., Us-6387/2007-6 od 14. travnja 2010. i Us-2288/2011-4 od 15. listopada 2014., u kojima je Upravni sud Republike Hrvatske presudio da ako je dan raskida ugovora o radu bio sudski utvrđen u radnom sporu, rok za podnošenje zahtjeva za ostvarivanje naknade za nezaposlene trebao se računati od dana raskida ugovora o radu, a ne od dana kada je presuda donesena u radnom sporu postala pravomoćna, ili od bilo kojeg drugog dana.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

30. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je bio onemogućen u ostvarenju učinkovite odluke o njegovom zahtjevu za naknadu za nezaposlene s obzirom da su upravna tijela, uključujući Upravni sud Republike Hrvatske, računala rok za podnošenje tužbe na pretjerano formalistički način i time povrijedila njegovo pravo na pristup sudu. Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud ... u razumnom roku ispita njegov slučaj.”

A. Dopuštenost

1. Tvrdnje stranaka

31. Vlada je tvrdila da je ubrzo nakon odbijanja njegova zahtjeva za ostvarivanje naknade za nezaposlene, podnositelju zahtjeva dodijeljena prijevremena starosna mirovina dvostruko veća od naknade za nezaposlene koju je primao nakon odluke Zavoda za zapošljavanje, Područne službe Slavonski Brod od 6. prosinca 2000. godine. Stoga nije pretrpio nikakvu imovinsku štetu.

32. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je njegov ugovor o radu raskinut 23. siječnja 2007. godine, dok mu je prijevremena starosna mirovina dodijeljena od 11. srpnja 2008. godine. Stoga je pretrpio značajnu imovinsku štetu.

2. Ocjena Suda

33. Sud primjećuje da pitanje je li podnositelj zahtjeva pretrpio značajnu štetu predstavlja glavni element kriterija navedenog u članku 35. stavku 3. točki b. Konvencije (vidjeti predmete *Adrian Mihai Ionescu protiv Rumunjske* (odl.), br. 36659/04, 1. lipnja 2010., i *Korolev protiv Rusije* (odl.), br. 25551/05, 1. srpnja 2010.). Sud je smatrao da se nepostojanje bilo kakve značajne štete može temeljiti na kriterijima kao što su financijski učinak predmeta spora ili važnost predmeta za podnositelja zahtjeva (vidjeti predmet *Konstantin Stefanov protiv Bugarske*, br. 35399/05, odlomak 44., 27. listopada 2015.).

34. Vraćajući se na ovaj predmet, Sud primjećuje da, iako je podnositelju zahtjeva dodijeljena prijevremena starosna mirovina od 11. srpnja 2008. godine, morao je vratiti naknadu za nezaposlene koju je primao od 21. studenoga 2000. godine do 31. ožujka 2008. godine, te nije imao pravo na naknadu nakon 23. siječnja 2007. godine zbog odbijanja njegovog novog zahtjeva kao nepravovremenog.

35. Iz toga slijedi da je u razdoblju između 23. siječnja 2007. godine i 11. srpnja 2008. godine podnositelj zahtjeva svakako pretrpio gubitke koje nova mirovina nije mogla nadoknaditi. Stoga se ne može zaključiti da nije pretrpio značajnu štetu. Stoga Vladin prigovor mora biti odbijen.

36. Sud primjećuje kako prigovor podnositelja zahtjeva nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke a. Konvencije. Primjećuje i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

(a) Podnositelj zahtjeva

37. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je raskid ugovora o radu u radnom sporu utvrdio tek Županijski sud u Slavonskom Brodu, određivši dan raskida više od godinu dana unaprijed. Stoga mu je bilo objektivno nemoguće podnijeti zahtjev za ostvarivanje naknade za nezaposlene u roku određenom člankom 31. Zakona o posredovanju pri zapošljavanju, ako je taj rok računat od dana prestanka radnog odnosa.

38. Podnositelj zahtjeva nadalje je tvrdio da je tijekom radnog spora već primao naknadu za nezaposlene temeljem odluke Zavoda za zapošljavanje, Područne službe Slavonski Brod od 6. prosinca 2000. godine. S obzirom da je Općinski sud u Novoj Gradiški naložio njegov povratak na posao, u to vrijeme nije imao razloga podnijeti drugi zahtjev za ostvarivanje naknade za nezaposlene. Podnositelj zahtjeva dodao je da je, čim je saznao za presudu Županijskog suda u Slavonskom Brodu kojom je utvrđen dan sudskog raskida njegova ugovora o radu, kontaktirao Zavod za zapošljavanje, Područnu službu Slavonski Brod i obavijestio njegove djelatnike o toj novoj okolnosti. Stoga je tvrdio da je bilo sasvim logično da se rok za podnošenje zahtjeva za ostvarivanje naknade za nezaposlene treba računati od dana kada je saznao za presudu Županijskog sud u Slavonskom Brodu.

(b) Vlada

39. Vlada je tvrdila da je podnositelj zahtjeva trebao biti svjestan mogućnosti da će građanski sudovi u radnom sporu retroaktivno odrediti dan sudskog raskida ugovora o radu, kao i posljedica takve odluke na njegovu mogućnost pravovremenog podnošenja zahtjeva za ostvarivanje naknade za nezaposlene. Prvo, Vlada je objasnila da mjerodavne odredbe Zakona o radu pružaju sudovima određene diskrecijske ovlasti pri utvrđivanju dana raskida ugovora o radu (vidjeti odlomak 28. gore). Drugo, Vlada je tvrdila da su odredbe Zakona o posredovanju pri zapošljavanju kojima se uređuje rok za podnošenje zahtjeva za ostvarivanje naknade za nezaposlene (vidjeti odlomak 27. gore) bile dostupne i jasne podnositelju

zahtjeva. Štoviše, Vlada je napomenula da je praksa Upravnog suda Republike Hrvatske o računanju roka za podnošenje zahtjeva od dana raskida ugovora o radu, bez obzira na dan kojeg su sudovi u radnom sporu odredili (vidjeti odlomak 29. gore), činila primjenu pravila, predvidivom u praksi.

40. Vlada je tvrdila da je podnositelj zahtjeva mogao podnijeti pravovremeni zahtjev za ostvarivanje naknade za nezaposlene. Prema mišljenju Vlade, podnositelj zahtjeva trebao je podnijeti zahtjev čim je saznao da je njegov poslodavac podnio protutužbu u radnom sporu, imajući u vidu mogućnost retroaktivnog utvrđenja dana prestanka radnog odnosa od strane sudova. Vlada je tvrdila da je podnositelj zahtjeva u svakom slučaju bio dužan obavijestiti Zavod za zapošljavanje o toj okolnosti, sukladno članku 54. Zakona o posredovanju pri zapošljavanju. Da je podnositelj zahtjeva to učinio, djelatnici Zavoda bi ga uputili na podnošenje zahtjeva kako bi se osigurala njegova pravovremenost, bez obzira na ishod radnog spora. Vlada je dodala da bi Zavod za zapošljavanje odlučio o zahtjevu podnositelja zahtjeva tek nakon donošenja pravomoćne presude u radnom sporu.

41. Naposljetku, Vlada je napomenula da je podnositelj zahtjeva kontaktirao djelatnike Zavoda za zapošljavanje 27. ožujka 2008. i 2. travnja 2008. godine, kada je već bilo kasno za podnošenje pravovremenog zahtjeva.

2. Ocjena Suda

(a) Opća načela

42. Opća načela koja se odnose na pravo na pristup sudu navedena su u predmetu *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunjske* ([VV], br. 76943/11, odlomci 84.-90., 29. studenoga 2016.). U ovome predmetu važna su sljedeća načela.

43. Članak 6. stavak 1. svakome osigurava pravo da pred sud podnese zahtjev koji se odnosi na njegova građanska prava i obveze, (vidjeti gore citirani predmet *Grkokatolička župa Lupeni i drugi*, odlomak 84.; također vidjeti predmete *Roche protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV], br. 32555/96, odlomak 116., ESLJP 2005-X, i *Z i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV], br. 29392/95, odlomak 91., ESLJP 2001-V).

44. Pravo na pristup sudu uključuje ne samo pravo na pokretanje postupka nego i pravo na dobivanje odluke suda o sporu (vidjeti gore citirani predmet *Grkokatolička župa Lupeni i drugi*, odlomak 86.; predmete *Kutić protiv Hrvatske*, br. 48778/99, odlomak 25., ESLJP 2002-II; *Multiplex protiv Hrvatske*, br. 58112/00, odlomak 45., 10. srpnja 2003., i *Yanakiev protiv Bugarske*, br. 40476/98, odlomak 68., 10. kolovoza 2006.). Bilo bi iluzorno kada bi domaći pravni sustav države ugovornice dozvoljavao

pojedincu podnošenje građanske tužbe pred sudom, bez osiguranja da predmet bude utvrđen konačnom odlukom u sudskom postupku.

45. Pravo na pristup sudovima nije apsolutno, već može biti podvrgnuto ograničenjima. Ona su implicitno dopuštena s obzirom na to da pravo na pristup po samoj svojoj naravi traži uređenje od države, koje može varirati u smislu vremena i mjesta, u skladu s potrebama i sredstvima zajednice i pojedinaca (vidjeti gore citirani predmet *Grkokatolička župa Lupeni i drugi*, odlomak 89., i *Stanev protiv Bugarske* [VV], br. 36760/06, odlomak 230. ESLJP 2012.). Unatoč tome, primijenjena ograničenja ne smiju ograničiti pristup koji je pojedincu ostavljen na takav način ili u mjeri u kojoj bi bila narušena sama bit prava. Nadalje, ograničenje prava na pristup sudu neće biti spojivo s člankom 6. stavkom 1. ako se njime ne nastoji ostvariti legitiman cilj i ako ne postoji razuman odnos razmjernosti upotrijebljenih sredstva i cilja koji se nastoji postići (vidjeti gore citirani predmet *Grkokatolička župa Lupeni i drugi*, odlomak 89.).

46. Prvenstveno je na domaćim tijelima, a posebice na sudovima, da riješe probleme u vezi s tumačenjem domaćeg zakonodavstva (vidjeti presudu *Edificaciones March Gallego S.A. protiv Španjolske* od 19. veljače 1998., odlomak 33., *Izvešća o presudama i odlukama* 1998-I). To se posebice odnosi na to kako sudovi tumače pravila postupovne prirode, poput vremenskih rokova za podnošenje dokumenata ili podnošenje žalbi (vidjeti, među drugim izvorima, predmet *Pérez de Rada Cavanilles protiv Španjolske*, 28. listopada 1998., odlomak 43., *Izvešća* 1998-VIII). Uloga Suda ograničena je na utvrđivanje jesu li učinci takvog tumačenja u skladu s Konvencijom. Sud stoga neće dovoditi u pitanje presudu domaćih sudova na temelju članka 6. stavka 1., osim u slučaju da se njihovi zaključci mogu smatrati proizvoljnima ili očigledno nerazumnima (vidjeti gore citirani predmet *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunjske* [VV], br. 76943/11, odlomak 90.).

(b) Primjena tih načela na ovaj predmet

47. Sud je mišljenja da kada se na temelju domaćeg zakonodavstva prije obraćanja sudu mora provesti upravni postupak kojeg je podnositelj dužan pokrenuti, pravila koja uređuju rok za podnošenje zahtjeva upravnom tijelu mogu utjecati na pravo pristupa sudu zajamčenog člankom 6. stavkom 1. Konvencije (vidjeti, *mutatis mutandis*, predmete *König protiv Njemačke*, 28. lipnja 1978., odlomak 98., Serija A br. 27, i *Kiurkchian protiv Bugarske*, br. 44626/98, odlomak 51., 24. ožujka 2005.).

48. Jasno je da u ovom predmetu podnositelj zahtjeva nije bio spriječen podnijeti zahtjev za ostvarivanje naknade za nezaposlene, ali to nije dovoljno jer pravo na pristup sudu uključuje, ne samo pravo na pokretanje postupka, već i pravo na rješavanje spora, odlukom suda. U ovom su predmetu upravna tijela, uključujući i Upravni sud Republike Hrvatske, odbili podnositeljev zahtjev za ostvarivanje naknade za nezaposlene,

nalazeći da ga je podnio izvan roka predviđenog člankom 31. Zakona o posredovanju pri zapošljavanju.

49. Sud primjećuje da članak 31. Zakona o posredovanju pri zapošljavanju propisuje da tridesetodnevni rok za podnošenje zahtjeva za ostvarivanje naknade za nezaposlene teče od dana prestanka radnog odnosa i da dodatni šezdesetodnevni rok teče od isteka tridesetodnevnog roka (vidjeti odlomak 27. gore). Sud nadalje primjećuje da sudska praksa Upravnog suda Republike Hrvatske koju Vlada navodi, izražava stajalište da se rok za podnošenje zahtjeva treba računati od dana prestanka radnog odnosa, bez obzira na to kako je taj dan utvrđen (vidjeti odlomak 29. gore).

50. Sud ponavlja da njegov uobičajen zadatak nije preispitivanje mjerodavnog prava i sudske prakse *in abstracto*, već utvrditi je li način na koji su oni primijenjeni ili način koji su oni utjecali na podnositelja zahtjeva, doveli do kršenja Konvencije (vidjeti, između drugih izvora prava, predmet *Roman Zakharov protiv Rusije* [VV], br. 47143/06, odlomak 164., ESLJP 2015). U ovom predmetu domaća tijela su računala rok za podnošenje zahtjeva od dana prestanka radnog odnosa podnositelja zahtjeva. Međutim, nesporno je da je dan raskida njegova ugovora o radu, odnosno 23. siječnja 2007. godine, utvrđen tek 15. veljače 2008. godine, dakle neizbježno nakon isteka roka iz članka 31. Zakona o posredovanju pri zapošljavanju. Također je nesporno da je podnositelj zahtjeva za dan sudskog raskida njegova ugovora o radu saznao tek 5. ožujka 2008. godine kada je primio presudu Županijskog suda u Slavonskom Brodu (vidjeti odlomak 13. gore).

51. S tim u vezi, Sud je već utvrdio da stranke moraju biti u mogućnosti iskoristiti pravo podnošenja tužbe ili podnošenja žalbe od trenutka kada se mogu učinkovito upoznati sa sudskim odlukama kojima im se nameće teret ili koje mogu povrijediti njihova legitimna prava ili interese (vidjeti predmet *Miragall Escolano i drugi protiv Španjolske*, br. 38366/97 i dr., odlomak 37., ESLJP 2000-I). Drukčije stajalište moglo bi značajno smanjiti rok za podnošenje tužbe ili čak onemogućiti njegovu pravovremenost.

52. U tom kontekstu Sud smatra da bi računanje roka za podnošenje zahtjeva za ostvarivanje naknade za nezaposlene od dana koji je sud odredio kao dan sudskog raskida ugovora o radu podnositelja zahtjeva (23. siječnja 2007. godine) umjesto od datuma kada je podnositelj zahtjeva saznao za dan sudskog raskida ugovora o radu (5. ožujka 2008. godine) u ovom predmetu moglo predstavljati nerazumni sadržaj postupovnog zahtjeva, što bi spriječilo ispitivanje osnovanosti zahtjeva.

53. Međutim, Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva podnio zahtjev za ostvarivanje naknade za nezaposlene nakon isteka roka od trideset dana, čak i ako je 5. ožujak 2008. godine uzet kao početni datum od kojega počinje teći rok (vidjeti odlomak 14. gore). Budući da podnositelj zahtjeva nije naveo nikakav razlog za propuštanje tog roka, ne bi imao pravo na dodatni, rok od šezdeset dana predviđen člankom 31. stavkom 2. Zakona o

posredovanju pri zapošljavanju (vidjeti odlomak 27. gore). Stoga, bez obzira na utvrđenja domaćih tijela koja bi mogla podlijegati određenim kritikama (vidjeti odlomak 51 gore), podnositelj zahtjeva u svakom slučaju nije poštovao rok za podnošenje svojeg zahtjeva za ostvarivanje naknade za nezaposlene.

54. U svjetlu prethodnih razmatranja, Sud stoga nalazi da nije došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. OSTALE NAVODNE POVREDE KONVENCIJE

55. Podnositelj zahtjeva, ne pozivajući se ni na koji članak Konvencije, prvi put je prigovorio u svojem odgovoru od 24. veljače 2016. godine očitovanju Vlade o odlukama upravnih tijela koja su mu naložila vratiti naknadu za nezaposlene koju je primao od 30. rujna 2005. godine do 31. ožujka 2008. godine.

56. Sud primjećuje da je ovaj prigovor u osnovi isti kao i onaj koji je podnositelj zahtjeva iznio u zahtjevu br. 3912/16, koji je Sud proglasio nedopuštenim 25. veljače 2016. godine, te da ne sadrži nikakve važne nove informacije.

57. Slijedi da ovaj dio zahtjeva mora biti odbačen u skladu s člankom 35. stavkom 2. točkom b. i stavkom 4. Konvencije.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je prigovor koji se odnosi na pravo podnositelja zahtjeva na pristup sudu dopušten, a ostatak zahtjeva nedopušten.
2. *Presuđuje* da nije došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 30. svibnja 2017. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Stanley Naismith
Tajnik

Işıl Karakaş
Predsjednica

© 2017 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga.